

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΕΡΓΩΝ

ΤΟ ΚΑΖΙΝΟ ΤΗΣ ΓΟΥΪ'ΑΝΝΗΣ

Η είκοσι μέγχιρες τού μοναχίου κέντρου της ΓουΪάννης. Τά έγκλήματα τών δεσποφυλάκων. Ο έφιαλτικός χορός «κασέκο». Μιά μυστηριώδης δολοφονία. Η παράδεξες έξαφναι σεις τών καταδικών. Τό τέλος μιάς έγκληματικής σπείρας.

ΑΝ θέλετε να σχηματίσετε μία γνώμη μέγχοι ποίου βαθμού άποκτηνώσεως φθάει ό άτυχος άνθρωπος, δέν έχετε παρά να έπισκεφθήτε τό Καζίνο τής ΓουΪάννης. Έχω δη πολλά παράδοξα πράγματα, τίποτε όμως δέν μού έκανε τέτοια έντύπωση, όσον αυτή ή εφύγχιση καλύβα από ιματιού, στην οποία κάθε βράδυ μαζεύονται οι στρατιώτες κ' οι φύλακες τών καταδικών, για να διασκεδάσουν και να ξεχάσουν τή μοναξιά τους και τή νοσταλγία τής πατρίδας τους.

Τή νύχτα πού έπισκέφτηκα τό Καζίνο τής ΓουΪάννης, δινόταν μία εμεγαλοπρεπή γιορτή, προς τιμήν μιάς χορευτριάς. Η καλύβα ήταν στολισμένη με Γαλλικές σημαίες και με γιορτάδες από χρυσόχαρτα. Στο βάθος ή όρχήστρα τών μαιρών σκόπιζε τρίγυφο μιά παράφωνα κ' ένκεντρική μουσική. Η χορευτριάς, ντυμένη με φανταχτερά φουστάνια, όσον όλες μαζιάνες σε μία μεριά κ' είχαν άπαισία κ' έγκληματικά πρόσωπα κακούργων. Μιλούσαν με ρασιμένη φωνή κ' όταν θύμωναν με κανένα πελάτη, ξετοίχωναν βρισιές πού σκονοτόναι ή τριχιά σου. Κι' όμως δέν θά πιστεύατε, άν σας λέγαμε ότι ή είκοσι γυναικίς τού παράξενου αυτό τού Καζίνου είνε ή μόνη όσας μέσα σ' αυτή τή Σαχάρα τής ζέστης, τών άσθενειών και τού έγκλήματος. Σ' αυτές τις άποκροστικές μέγχιρες όλοι οι φύλακες κ' οι στρατιώτες δίνουν τούς μισθούς τους και κωμιαίζονται σάν θύρια για τή άπόχτηση τής καρδιάς τους. Τικτι-

σιωμένοι στό χορό τής Μαρκίτας, τού πέταξε τή ναβάγια του και τόν άφησε στόν τόπο. Κανείς δέν τόλμησε όμως να φωναγήσει τίποτε γι' αυτόν. Φοβόντουσαν τήν έκδιχσία του. Άλλά έξακριώθηκε άκούμη ότι ό Κροκόδειλος είχε μαζί του έκεινο τό βράδυ δη τή μικρή περιουσία ή, ή όποία όμως δέν βοήθησε στα ρούχα του. Τί είχε γίνει; Μυστήριον! Ο φίλος μόνο τής Μαρκίτας κέμισε από μία μοτιλίλια κρασί τούς φίλους του, για να ξεχάσουν αυτό τό επεισόδιο... Και τό έγκλημα σκεπάστηκε, όπως και τόσα άλλα, πού συμβαίνουν στα κάτεργα.

Η χορευτριάς τού Καζίνου τής ΓουΪάννης είνε άπ' όλες τις χώρες τού κόσμου: Κινέζες, Ισπανίδες, Μεξικανίδες, Μαύρες και Ίνδές. Όλες τους έχουν ένα σωρό περιπέτειες με τούς φύλακες και τούς καταδικών. Μιά άπ' αυτές, ή Κοκτοίτα, μού διηγήθηκε τήν άκόλυθη άνατριχιστική ιστορία, άφου τήν κέρασα δύο μοτιλίλλες κρασί.

Στό Καζίνο, πού έξη μνηών, έχοντουσαν κάθε βράδυ τρεις άχώριτοι φίλοι, πού ίσητετοσαν στό φροντά τής ΓουΪάννης. Ξόδωναν πάντα ένα σωρό λεφτά κ' ήσαν οι καλύτεροι πελάτες τού καταστήματος. Όποιος τούς ρώταγε, έλεγαν ότι είχαν άποφασίσει να φάνε όλες τις οικονομίες τους, άφου είχαν χάσει πια τήν έλπίδα ότι θα γύριζαν στην πατρίδα τους. Μά ή άλήθεια ήταν άλλη και φανερώθηκε από τις ανακρίσεις πού έκανε ή άστυνομία τής ΓουΪάννης, ύστερα από τις συγχές έξαφναισεις τών καταδικών. Αιτοί οι έγκληματία, ένα όλο υπέθεταν στην άρχή ότι είχαν δραμετίσει, βρίσκόντουσαν δολοφονημένοι μέσα στό δάσος. Όλοι τους είχαν μία μεγάλη μαχαίρα στην πλάτη, πού τό μέρος τής καρδιάς. Δέν ίσηχε λοιπόν καμιά άμφιβολία ότι είχαν πέσει θύματα τού ίδιου δολοφόνου. Πούδς όμως ήταν αυτοί; ό άπαισιος κακούργος; Στην άρχή ή άστυνομία προσπάθησε να τόν ανακάλυψη μεταξό τών καταδικών και μερικοί από αυτοίς τουφεκίστηκαν ως δολοφόιοι. Μιά μέρα, όστόσο, λίγο πού μακρυνά από τά κάτεργα, βοήθηκε ένας Ισοβίτης, ό Ζάν Μπουντόν, τραυματισμένος θανάσιμα με τήν ίδια τρομακτική μαχαίρα. Πριν να ξεψηγήσει λο.πόν κατέθεσε τά έξής καταπληκτικά πράγματα: Οι τρεις στρατιώτες τής φρουράς τόν είχαν πείσει ότι θα τόν βοηθούσαν να δραμετίσει, άν τόν έδινε τό ένα τρίτο από τά λεφτά του. Έκείνος δέχτηκε κ' άφησε τήν προηγούμενη νύχτα να τόν οδηγήσουν με χίλιες προφυλάξεις έξω από τών καταυλισμό. Όταν προχώρησαν κάπως μέσα στό δάσος, ό ένας από αυτούς στάθηκε λίγο πού πίσω, για

Η όρχήστρα τού Καζίνου τής ΓουΪάννης

να κεράλι, ένα χέρι. Ένας δόλοχρος κορμιός. Πούδς είνε ό δολοφόνος του; Κανείς... Οι θάμνοι δέν μπορούν να μιλήσουν. Κι' οι όλοι φύλακες κρατούν καλά τή γλώσσα τους. Για να γλεντήση κανείς στό Καζίνο χρειάζεται λεφτά, πολλά λεφτά, κ' όταν ό μισθός τών δεσποφυλάκων τελειώσει, τότε άρχίζουν ν' ανακαλύπτονται διάφορα...πιπώματα καταδικών, πού έχουν μυστηριώδως δολοφονηθή.

Η χορευτριά, για τήν όποία δινότανε αυτή ή τιμητική γιορτή, ήταν μία Βραζιλιάνα, ή όποία, άφου κέρασε τήν ύποτιχη ζωή όλων τών μεγάλων λιμανιών, είχε κατασταλάξει τέλος στη ΓουΪάννη. Πήγε εκεί κάτω με τήν έλπίδα τού κέρδους. Ήξερε πόσο ακριβό ήταν εκεί κάτω τό γιναιξέλο χαμόγελο και γι' αυτό οι φίλοι της άλλαξαν σχεδόν κάθε μέρα, άφου κατέθεταν ότι είχαν και δέν είχαν στόν πάγκο τού καταστήματος. Τήν λέγαν Μαρκίτα κ' είχε ένα σώμα φειδιού, πού λήγχε σάν λάστιχο, καθώς χόρευε τόν παράξενο χορό «Κασέκο», πού μόνο στη ΓουΪάννη θα τόν δίχη να χορεύετα.

Οι θάμνους τού Καζίνου, με πρόσωπα άποκτηνωμένα από τό άλκοολ, ούφλιαζαν σάν δαμονοσιμένοι, ένα ή Μαρκίτα γίριζε στα τραπέζια, πηδούσε άπάνω και χόρευε κ' έπαίε με τά πόδια της τις μοτιλίλλες και τά ποτήρια. Οι μαιρών συνόδωναν αυτό τόν έξωφρενικό χορό της με μία μελαγχολική μουσική, πού σου ράγιζε τήν καρδιά. Ξαφνικά, ένας άνθρωπος ντύθηκε βδους από τό τραπέζι και κυλίστηκε στα πόδια τής χορευτριάς. Τό σήθος του ήταν γεμάτο αίματα. Μία ναβάγια τόν είχε πτυχήσει, τήν ώρα πού απελάμβανε τόν παράξενο χορό τής Μαρκίτας και τόν είχε άφρσει στόν τόπο. Κανείς δέν άνησούσε, ούτε κ' αυτή ή Βραζιλιάνα. Δύο γκαρονάνα μόνο έτρεξαν, τόν τράβηξαν από τή μέση τής πίστας κ' ή Μαρκίτα έξακολούθησε να χορεύει, πατώντας με τά γυνιά πόδια της τό αίμα τού άτυχου καταδικού...

Γιατί πράγματι, καθώς με πληροφόρησαν κατόπιν, αυτός ό άνθρωπος, πού είχε μυστηριώδως δολοφονηθή, ήταν ένας Ισοβίτης παλιόνηγος, πού οι άλλοι σύντροφοι του τόν Έλεγαν Κροκόδειλο, γιατί έκανε ότι τούς συμπνοούσε, για να μαθαίν τή μυστικά τους και να τά προδίξει στους δεσποφυλάκες. Ήταν δηλαδή ένας καταδότης. Μ' αυτή ή δουλειά κερδίζει αρκετά λεφτά κ' είχε κάνει μία μικρή περιουσία. Ήταν φίλος με όλους τούς δεσποφυλάκες, γι' αυτό κάποτε - κάποτε τόν άφνηγαν να πηγαίνη στο Καζίνο, για να ξεπαθή. Ο Κροκόδειλος όμως φαινόταν ότι είχε άρχισει να γατά παράφωνα τήν Μαρκίτα. Αυτό δέν άφρηγε να τό καταλάβει ό φίλος της, ένας λοχίας τής φρουράς τών κατέργων, ό όποιος ήξερε να σημαδεύη από μακρυνά με τό μαχαίρι του και να σκοτώνη τόν εχθρό του. Έτσι τήν ώρα πού οι άλλοι ήσαν άφρο-

νά δέση τήν γκέττα του. Οι άλλοι με τόν σκοτάδι, έχοντας στη μέση τόν έγκληματία. Ξαφνικά άκουσε βιαστικά βήματα.

—Θά είνε ό σύντροφος, τού είναι οι στρατιώτες. Μή φοβάσαι!... Έδώ είμαστε ήμεις...

Έκείνος βέβαια δέν άνησούσε. Μά τήν ίδια στιγμή έννοιωσε ένα δυνατό χτύπημα στην πλάτη, σάν κάποιος να τόν μαζαίωσε. Έδγαλε ένα βογγητό πόνου και κυλίστηκε καταγής. Οι τρεις δολοφόνοι, νομίζοντας ότι τόν σκότωσαν, πού πήραν τά λεπτά πού είχε άπάνω του και έξαφναισθήκαν. Αιτή ή τρομακτική άποκάλυψη άναστάτωσε τις άρχές τής ΓουΪάννης, ή όποιες διάταξαν τήν σύλληψη τών τριών στρατιωτών. Οι τρεις δολοφόνοι αναγκάστηκαν να όμολογήσουν ότι πράγματι αυτοί είχαν σκοτώσει δέκα καταδικών, με τόν τρόπο πού αναφέραμε, για να τούς πάρουν τά λεφτά και να διασκεδάσουν στο Καζίνο. Ένοιωται ότι ύστερα από λίγες μέρες τουφεκίστηκαν δημοσίως, για παραδειγματισμό. Μά τό Καζίνο τής ΓουΪάννης δέν έκλεισε, όπως είχε άποφασισθή τότε, άλλ' έξακολούθει να λειτουργή, γιατί κ' οι ίδιοι οι άστυνομικοί έχχοντα μέσα σ' αυτή τήν κόλαση, για να ξεψάσουν και να μη τρελλαθούν από τήν μοναξιά και τήν μελαγχολία.

Τό Καζίνο τής ΓουΪάννης είνε τό πού ύποπτο, τόν ένο έγκληματικό και τό πού άπαισιό κέντρο διασκεδάσεως, πού μόνον ένας τρελλός ή ένας κακούργος άντέχει στην έφιαλτική άτμόσφαιρά του.